LACUL NEGRU

de Petre Flueraşu

Miercuri, 14 martie 2008, Česká Lípa, Cehia, lacul Machovo jezero, 13:44 PM

Soarele strălucea răspândind căldura insuportabilă prin fiecare atingere mătăsoasă. Cuțitele ar aerisi poate mai bine atmosfera asta de fum, se gândea Klaus Strockand în timp ce vâslea îndârjit.

Era luni dimineața, o perioadă pe care micuțul oraş Česká Lípa o detesta. Oamenii se culcau duminica vociferând şi se trezeau dimineața realmente înjurând printre dinți, de parcă noaptea ar fi avut asupra lor un efect de lupă, arzându-i, la fel cum ard copiii furnicile în zilele toride în care nu mai ai chef decât să omori. În orice caz toată lumea ştia că lunea era o zi foarte nervoasă. De asta oamenii nu prea intrau în vorbă lunea. Fiecare îşi mecaniza la maxim acțiunile, aşteptând ca dulcea latență generată de trecerea timpului să le adoarmă instinctele scăpate din hățurile socialului... O adevărată porcărie de fapt, pentru că nimeni nu prea înțelegea de ce şi cum anume vine chestia asta cu socialul şi cu teoria, când în fiecare luni dimineața, se auzeau geamuri rostindu-şi plictisit psalmii sticloşi în capetele nefericiților care se aflau la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, de fapt într-o nepotriveală totală şi absolută, o minune absconsă şi neagră, ca acelea pe care le regăsim prin cărțile diverşilor alchimişti frustrați...

Vâslele bruscau apa în încercarea lor de a aluneca cât mai repede. Mâinile grele ale bărbatului le chinuiau, amestecând aşchiile cu sudoarea... Klaus strângea lemnul cu disperare, simțea cum firele de lemn îi pătrund prin pielea încărcată cu grăsime. Fiecare strop de apă care ajungea pe carnea sa se transforma aproape instantaneu în abur. În jurul siluetei bărcii se insinua o coroană de fum. Apa bolborosea, lacul chema din adâncuri, trupurile absente strigau dintre algele verzi. Toată lumea ştia că acolo sufletele nu puteau să se odihnească niciodată. Câteodată, câte un trecător mai atent putea observa silueta unor pietre mortuare conturându-se pe suprafața de catran a lacului. Oamenii refuzau însă realitatea, o negau cu obstinație. Viața era cât se poate de banală în acel orăşel şi nicio aiureală metafizică nu avea să strice asta. La dracu, să încercăm să fim banali!

Klaus însă nu mai putea fi de acord cu această latență obsedantă. Trebuia să le demonstreze acestor sceptici că cineva, o putere superioară, se juca cu ei. Şi pentru asta trebuia să se întoarcă cu nişte poze ale convoiului negru. Doar aşa avea să fie crezut. El va reuşi să imortalizeze ceea ce până acum fusese doar povestit.

Vâslele înaintau din ce în ce mai greu. Bărbatul privi în jur. Broboanele se sudoare îi intrau în ochi, arzându-l. Se şterse cu mâna rumenă de la soare, iar atingerea firelor de păr îl înfioră. Trebuie să mă stăpânesc, îşi spuse el, nu mă ajută cu nimic dacă mă pierd cu firea. La dracu!

Privi spre podul gri, care se profila amenințător în fața lui. Barca mică se legăna periculos, purtată de curenți. E foarte puternic şuvoiul, prea puternic, îşi spuse Klaus Strockand, încercând să controleze ambarcațiunea. N-ar fi trebuit niciodată să vin aici!

O vâslă îi alunecă din mână, fiind înghițită instantaneu de apa maronie. Lacul parcă fierbea, clăbuci mari se ridicau la suprafață.

Bărbatul scăpă şi a doua bucată de lemn din mână. Se retrase în mijlocul bărcii, înconjurat de aburii albi care păreau să se ridice din străfundul apei.

Valurile deveneau din ce în ce mai mari, zguduind barca, stropind marginea udă. Klaus ştia că ăsta este sfârşitul. Era prea departe de mal pentru a se putea salva. Deodată, cu o forță incredibilă, barca dispăru în neant, lăsându-l pe bărbat în apa murdară. Dădea din picioare violent, încercând să rămână la suprafață. Ştia însă că nu va rezista prea mult. Auzise de atâtea ori poveştile despre lacul ăsta, ştia ce ascunde. Dar poate el va fi mai norocos.

Simți mâini care se încleştau pe picioarele lui. Se luptă să rămână la suprafață, însă forța care îl trăgea la fund era prea puternică.

Intră cu capul în apă. Deodată, nu mai vedea decât substanța murdară care îi umplea gura, nasul, ochii. Simțea că se sufocă, se zbătea, însă şuvoaiele de apă care îl ardeau îi spuneau că se îndreaptă în jos.

Deodată, sunetul încetă. Klaus Strockand nu se mai zbătea. Mâinile îl purtau spre abisul întunecat, în timp ce lacul redevenea tăcut. Apa se lumină dintr-o dată. Siluetele întunecate care treceau pe pod străluceau în albastrul răcoritor.

Tăcere. Tăcere şi întuneric. Klaus Strockand nu-şi mai simțea trupul. Nu putea să se mişte, iar frica îl înconjura din toate părțile.

Deschise ochii, simțindu-se ca şi cum un burghiu imens îi pătrundea direct în creier. De fapt, nici nu ştia că dacă mai avea sau nu ochi. Imaginea care i se profila în față îl făcu însă să-şi dorească să nu mai aibă. Leşină, deşi rămase perfect conştient de tăcerea care îl înconjura. Învolburându-se, siluetele se apropiau de el...

Ştia că acestea erau ultimele lui clipe. O umbră i se prelinse lângă ochi. Strigă, însă gâtul său nu eliberă niciun sunet. Ştia că era prea târziu deja. Ei erau înăuntru.